

23.

Sàigòn cuối tháng 7/1980.

Những ngày tháng 7 trôi qua trong sự thiếu thốn vật chất luôn luôn. Tôi là đứa quen được sung sướng nhân nhã từ 30 năm qua, vậy mà chỉ với 5 tháng sống cạnh Đan, tôi đâm biến đổi hẳn. Người đàn bà lịch sự của các khách thỉnh ăn chơi giờ đây thấy mình lạc hậu hẳn trước các quán *café*, quán nhạc rực rỡ ánh đèn. Nhiều đêm từ rạp hát trở về qua các vùng vui nhộn, tôi đã ngỡ ngàng pha chút buồn rầu nhớ lại hình ảnh một nghệ sĩ vẫn được chiều đãi trong các cuộc chơi của những ngày tháng cũ. Nhiều ngày ngắm nhìn những chiếc áo đẹp, những cây son môi đắt tiền bày trong các cửa hàng mà chẳng hề dám nghĩ đến điều móc tiền túi ra mua!

Đây quả là một sự thay đổi lớn trong bản chất tôi. Sự chịu đựng và hy sinh cho kẻ khác bắt đầu trở dậy. Lúc nào cũng lo toan, tính toán, không phải cho riêng mình mà là cho cuộc sống với Đan hiện tại. Tôi không còn biết gì ngoài rạp hát đến làm việc, ngôi chợ hay hơn nữa là căn nhà xinh xắn của mẹ tôi như một chốn đi về quên lãng...

Dù vậy, những món tiền dè xẻn thiếu hụt; từng món ăn đạm bạc đơn sơ vẫn không làm đôi mày tôi nhíu lại. Tất cả, tôi giấu âm thầm trong tim, không lộ cho Đan thấy. Dần dần đâm nhận ra rằng hạnh phúc đến từ sự hy sinh cho kẻ khác mới chính là hạnh phúc thật cho một con người, cho tôi.

Đan vẫn nghĩ tiền bạc giải quyết được mọi sự, lại vẫn quy cho việc trắng tay hiện tại của Đan chính là nguyên nhân khởi đi cho các cuộc cãi vã giữa hai người.

Nói điều này thì rõ ràng là Đan chưa hiểu tôi. Không hiểu rằng nếu như anh kiếm ra tiền, chẳng bao giờ tôi xâm phạm vào món tiền ấy mà không mang mặc cảm giành giật cùng kẻ khác. Vì vậy vô tình mà sự trắng tay của Đan lúc này đã cởi giùm tôi cái mặc cảm có thể có đã viết ở trên.

*

**

Trong cuộc sống này, Đan vẫn dành những tôi Chủ nhật (thỉnh thoảng lan qua sáng thứ Hai) để --một cách trốn tránh lẫn lút-- về thăm gia đình Thủ Đức. Điều này giống như một quy luật bất thành văn được chúng tôi âm thầm thỏa thuận. Tôi không hề phiền bực, đôi khi còn khuyến khích Đan, hoặc là gửi mua từng món quà nhỏ cho Đan đem về để vợ con không nghĩ rằng Đan đã quên họ.

Tuy nhiên ...

.....

(Tự ý bỏ một trang)

.....

Ôi! Một đời tôi thèm muốn được yêu và làm vợ một người đàn ông "duy nhất là của tôi" mà không phải mang mặc cảm chia xẻ cùng kẻ khác. Cái ước mơ này có bao giờ thành sự thật? Định mệnh gì mà thật là đau khổ!

Mãi rồi đâm quen, tôi trở nên ù lì nhẫn nhục tự nói với lòng rằng "Hãy nên xem nhau như hai người bạn, nương tựa giúp đỡ nhau khi cần thiết và nhất là đừng nghĩ mình có quyền làm vợ nữa." Cho đến ngày nào chất đắng đã uống trọn thì tự khắc Thượng Đế sẽ cất đi cái chén khỏi đôi môi tôi.

Những đêm về nhà Mẹ ngủ, ghi nhận một điều là tôi đã không giấu được đôi mắt rữ buồn và nét đau khổ mệt mỏi trước mặt mẹ tôi. Bà hiểu. Và sự hiểu này càng làm trái tim tôi tan nát nhiều hơn nữa.

.....

(Tự ý bỏ 6 dòng)

.....

Giờ đây mới ngộ ra cái điều đã 30 năm cũ tôi thường nhiều lần chê bai các bà chị trong việc hôn nhân chịu đựng của họ. Bây giờ mới hiểu, không dễ gì hai con người ở với nhau lâu dài lại có thể mau lẹ từ bỏ nhau. Càng với những kẻ yêu dấu kỷ niệm như tôi, điều này lại càng khó thực hiện. Nên thôi, đành nhắm mắt chịu đựng xem Thượng Đế oái oăm xoay vần định mệnh lần nữa ra sao.

□

Sàigòn, thứ Sáu 25/7/1980

Có những buổi sáng thức giậy trong tay Đạn, chỉ thấy lòng trĩu buồn tuyệt vọng.

Hôm nay cũng vậy. Bầu trời nặng nề u ám, mây giăng thật thấp, không gian mịt mù không gọi nên hứng cảm nghệ sĩ mà chỉ càng làm tăng nỗi sầu giấu diếm trong tim. Tôi nghe vang vang trong hồn nỗi băng khuâng khi nghĩ tới những người bạn với các chuyến vượt biên của họ. Rồi nghĩ lại mình với cái ước mơ ra đi cũng sẽ khó mà thành.

Những ngày tháng qua, tình yêu nồng nàn làm lãng quên ước vọng. Nhưng một lúc nào điều này sống dậy, tôi đã tự hỏi có phải rằng lòng tôi đang thay đổi? Hay cuộc sống hiện tại mù mịt quá đã làm sợ hãi khi nghĩ đến cái tương lai đời đời được có nhau?

Buổi sáng nay lòng thật nặng nề u uất. Giờ đây nỗi buồn sau 5 năm sống trong chế độ Cộng Sản đã không còn là niềm gọi hứng nghệ sĩ nữa, mà chỉ là tuyệt vọng trên nhiều mặt. Tôi thèm sống nữa đời còn lại nơi một vùng đất mới để xóa mờ con người tôi 30 năm cũ. Thèm muốn ra đi... Nhưng nhiều lúc lại sợ rằng suốt đời mình sẽ không bao giờ có thể ra đi. Vì vậy mà mấy lúc gần đây đâm khủng hoảng trở lại.

Tuy nhiên, tôi cố giấu Đan tất cả mọi nỗi niềm ấy. Đan vẫn biết, rồi một ngày tôi sẽ ra đi và không thể làm gì để cản trở được. Cuộc tình chúng tôi tuyệt vọng và bế tắc ở điểm đó. Giữa cả hai không có một mảnh giấy nhỏ nào để có thể chứng minh sự liên hệ mật thiết; cũng chẳng có tiền đề vượt biên với nhau.

Lại còn biết bao trách nhiệm sau lưng Đan... Và tôi thì chỉ là một kẻ-thừa-giai-đoạn trong cuộc sống tạm bợ với anh.

Rõ là một cuộc tình không có tương lai hy vọng để đôi khi nghĩ sâu hơn đến những bế tắc này, lại chỉ thấy lòng tan nát thêm thôi.

Buổi sáng nay sao thật kỳ quái. Thần thờ không thể làm gì, cũng chẳng nghĩ suy gì cho rốt ráo. Tâm trí cứ mãi bâng khuâng theo các câu chuyện vượt biên của các người bạn... Rồi lại đắm chìm tâm tư trong nỗi buồn vô hạn, mông lung.

[]